

ПРЕКОДРИНСКИ МУЛТИКУЛТУРАЛИЗАМ: КРАТКИ ЕКОЛОШКИ ПУТОПИС ИЗ ГЛАВНОГ ГРАДА

Узбудљива монотонија зеленог

Волим сваку боју, само нек' је зелена. Уједињене зелене боје подразумевају све нијансе зеленог. Коме треба више?! Има ту великих разлика, отуд утисак толиког шаренила. Највећа разлика је између наше и њихове зелене. Зелене капије, зелени кровови, зелене фасаде, зелени стубови семафора и јавне расвете, зелени натписи и кецеље конобара, зелена полиција и зелена толеранција. Зелени је талас који треба ухватити да би се брже напустила усрећена БиХ и не бих

Забележио: Благоје Берисављевић

Недавно сам посјетио главни град. Улазећи у њ, нисам могао а да не примјетим зелена брда и планине око њега. Идила. Међутим, ни прва приградска насеља нису се много разликовала од околних зелених планина накићених понеком викендицом бившег члана ЦК СК. Капије кућа су зелене. Кровови кућа су зелени. Травњаци зеленији него у Енглеској. Стубови уличне расвјете, погађате, зелени. Стубови семафора — зелени. На семафорима углавном — зелено. Помислио сам на тренутак да се оволико зеленило може објаснити једино владајућом „странком зелених”. Боље рећи „зеленим странкама”. Основни политички мото ових странака је: Више зеленила за све нас јер у зеленилу смо сви једнаки, чак су неки једнакији од других. Химна странака: *Зелено, волим те зелено* (вантјелесно мантирање Лоркиних стихова). Амбијент који ове странке стварају у главном граду представљен је истинским рајем за здрав и дуг живот — све је „гарантовано без свињетине”, како каже реклама једног предузећа из области месне индустрије. Осим тога, сва индустријска постројења су угашена тако да је ваздух, пардон, зрак чист као на обронцима Швајцарских, извин’те, Швицарских Алпа. И све је тако зелено чисто, проклето чисто,
етнички
чисто... „Гарантовано без Ср...”

У центру опет иста слика: зелене капије, зелени кровови, зелени стубови, ту и тамо која зелена фасада (да разбије монотонију). Зелене се паркови у току свих годишњих доба. Зелене су и табле са исписаним називима и бројевима улица. Ово посљедње зна бити права поштарева ноћна мора када се утопи у зелене фасаде. Додуше, постоје *нијансе* зелене боје. Нијансирање, знамо, не мијења суштину и то је битно јер зелено остаје зелено.

Ушли смо у ресторан гладни и уморни. Сјели смо за сто на којем су били зелени стољњаци, а потом је стигао и конобар са зеленом кецељом око струка. Препоручио нам је печење и рекао да је још врело и свјеже. Хтио сам упитати од чега је печење, али сам се брзо угризао за језик. Јањетина је стигла брзином свјетлости. Попили смо по (зелену) флашу, овај, боцу киселе, пардон, минералне и упутили се ка аутомобилу. Ухватили смо „зелени талас”, односно „зелени вал”, и брзо смо напуштали главни град правцем сјевер-сјеверозапад. Еколошка стварност главног града дуго ми се вртила у мислима. Сва срећа што волим зелену боју, иначе ми је могло бити мука. Од вожње. <